

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 169/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je žalovaným v konaní, ktorého predmetom je nárok na náhradu škody spôsobenej trestným činom, ktorej výška predstavuje sumu 1 575 €. Napadnuté konanie sa začalo podaním žaloby na okresnom súde 4. júna 2013. Sťažovateľ ďalej uviedol, že proti platobnému rozkazu č. k. 13 C 169/2013-13 z 18. februára 2014 (platobný rozkaz bol sťažovateľovi doručený 28. apríla 2014, pozn.) podal v zákonom stanovenej lehote odpor, avšak dodnes mu nebolo zo strany okresného súdu doručené žiadne predvolanie na pojednávanie a ani rozhodnutie vo veci samej, hoci sa na svojej korešpondenčnej adrese zdržiaval a zásielky riadne preberal. Podľa jeho tvrdenia nie je napadnuté konanie dosiaľ právoplatne skončené, a to ani po viac ako 6 rokoch od začatia konania.

3. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní porušené boli a prikáže okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov. Súčasne sa domáha priznania finančného zadosťučinenia 2 500 € a úhrady trov konania.

4. Keďže ústavná sťažnosť obsahuje minimálnu argumentáciu sťažovateľa vo vzťahu k porušeniu ním označených práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd považoval v okolnostiach danej veci za vhodné vyžiadať si v prípravnej fáze konania vyjadrenie okresného súdu k predmetnej ústavnej sťažnosti, ako aj samotný súdny spis k napadnutému konaniu. Podpredseda okresného súdu v stanovisku sp. zn. 1 SprS/181/2019 z 2. júla 2019 doručenom ústavnému súdu 8. júla 2019 uviedol, že v napadnutom konaní bol 8. decembra 2015 vyhlásený rozsudok č. k. 13 C 169/2013-68. Z uvedeného stanoviska ďalej vyplýva, že „... *nakoľko počas konania nebolo možné doručiť žalovanému zásielky do*

vlastných rúk v zmysle ust. § 46 Občianskeho súdneho poriadku... súd dňa 8.6.2015 rozhodol uznesením č.k. 13C/169/2013- 54 dňa 8.6.2015 o tom, že podľa § 48 ods. 4 O.s.p. sa budú žalovanému doručovať zásielky uložením v spise...Uznesenie bolo toho istého dňa vyvesené na úradnej tabuli súdu. Termíny pojednávania určené na deň 6.10.2015 a 8.12.2015 boli zverejnené aj prostredníctvom webového sídla MS SR. Proti rozsudku žalovaný odvolanie nepodal...

... Sťažovateľ teda v sťažnosti neuviedol pravdivé informácie, že nikdy nebol predvolaný na pojednávanie, nebol mu doručený rozsudok, nakoľko o doručovaní náhradným spôsobom sa dozvedel minimálne dňa 30.6.2016, keď bol študovať spis (čl. 81), o jeho vedomosti svedčia skutočnosti uvádzané v trestnom oznámení doručenom na Okresnú prokuratúru v Žiline dňa 4.7.2016, v návrhu na obnovu konania podanom na Okresnom súde Žilina dňa 20.9.2017. Vyjadrenie sťažovateľa v sťažnosti je v úplnom rozpore s vyjadreniami v iných konaniach a pred inými orgánmi...“.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)

návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré sú podané navrhovateľom bez právneho zastúpenia podľa § 34 a § 35 zákona o ústavnom súde a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (§ 37 zákona o ústavnom súde), návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávnenou osobou, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

11. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným priet'ahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (okresný súd, krajský súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

12. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže napokon

vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

13. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 169/2013.

14. Sťažovateľ formuluje svoje námietky vo vzťahu k postupu okresného súdu v napadnutom konaní s dôrazom na skutočnosť, že mu nebolo do dnešného dňa doručené predvolanie na pojednávanie ani rozhodnutie vo veci samej.

15. Ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti oboznámil s obsahom relevantného súdneho spisu a zistil viaceré okolnosti, z ktorých dospel k záveru, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uviedol v konaní pred ústavným súdom nepravdivé informácie.

16. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uviedol, že „... voči platobnému rozkazu podal navrhovateľ (správne zrejme malo byť „sťažovateľ“; pozn.) riadne odpor v zákonom stanovenej lehote, a tak súd mal pokračovať v súdnom konaní....

... do dnešného dňa však navrhovateľovi (zrejme správne malo byť „sťažovateľovi“; pozn.) ako žalovanému v konaní pred Okresným súdom Žilina nebolo doručené ani predvolanie na pojednávanie a nebolo doručené ani rozhodnutie vo veci samej, pričom navrhovateľ sa na ním označenej korešpondenčnej adrese v odpore zdržiaval, preberal zásielky, čiže pokiaľ by mu súd nejakú zásielku na nim uvedenú adresu ako adresu korešpondenčnú doručoval, tak by si túto na korešpondenčnej adrese prevzal..“.

17. Z procesných úkonov okresného súdu v napadnutom konaní vyplýva, že tento opakovane zisťoval pobyt žalovaného so záverom, že na adrese trvalého pobytu sa žalovaný nezdržiava. Následne okresný súd postupoval aktívne a poučil žalovaného o jeho možnosti požiadať o ustanovenie advokáta (poučenie žalovaného z 12. augusta 2014, úradný záznam zo 17. októbra 2014 o neevidovaní žiadosti žalovaného – Centrum právnej pomoci, kancelária Žilina, pozn.).

18. Okresný súd v napadnutom konaní pokračoval vydaním uznesenia č. k. 13 C 169/2013-54 z 8. júna 2015 (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 3. júla 2015), ktorým rozhodol, že žalovanému budú doručované zásielky uložením v súdnom spise v zmysle § 48 ods. 4 v tom čase účinného Občianskeho súdneho poriadku. V napadnutom konaní boli riadne nariadené a uskutočnené dve pojednávania (6. október 2015, 8. december 2015) a vo veci bol 8. decembra 2015 vyhlásený rozsudok.

19. Napadnuté konanie v čase podania ústavnej sťažnosti bolo právoplatne skončené, keďže rozsudok okresného súdu č. k. 13 C 169/2013-68 z 8. decembra 2015 nadobudol právoplatnosť 3. marca 2016, pričom sťažovateľ o tejto skutočnosti má vedomosť minimálne od 30. júna 2016, čo nesporne preukazuje úradný záznam o nahliadnutí do súdneho spisu (č. l. 81).

20. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 116/02, IV. ÚS 637/2013). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

21. Ústavný súd preto hodnotí ústavnú sťažnosť sťažovateľa v čase jeho rozhodovania ako zjavne neopodstatnenú, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. K uvedeniu nepravdivých údajov sťažovateľom ústavný súd poukazuje i na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Řehák v. Česká republika (No. 67208/01, rozhodnutie z 18. 5. 2004), v ktorom tento súd vyslovil, že *„v zásade smie byť sťažnosť odmietnutá ako neprijateľná podľa čl. 35 ods. 3 dohovoru, pokiaľ bola vedome založená na nepravdivých faktoch“*.

23. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2019